

Ἐξηκολούθησεν ἐπὶ μακρόν, μέχρις οὗ ὁ ὕπνος ἐκλείσῃ τὰ βλέφαρά του.

Σ'

Καθὼς λοιπὸν ἦτο οὕτως ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου βεθυθισμένος εἰς ὕπνον, ἡ θύρα τοῦ δωματίου του ἠνεώγη καὶ προὐχώρησαν πρὸς αὐτὸν ὁ ἀνακριτής, ὁ κ. Τουταῖν, διευθυντής τῆς τραπέζης Τουταῖν καὶ Σα, ὁ Γεώργιος Μωκλέρ καὶ οἱ τέσσαρες μάρτυρές του.

Ὁ Ροβέρτος ἀφυπνίσθη ἀποτόμως, καὶ ὡσεὶ ἐκτὸς ἑαυτοῦ :

— Θὰ μοῦ εἰπῆτε, πρὸς Θεοῦ, κύριοι, διὰ τί κατηγοροῦμαι ;

— Ἐρχομαι, κύριε, εἶπεν ὁ ἀνακριτής γελῶν, νὰ σὰς εἶπω ὅτι εἴσθε ἄθῳς καὶ ὅτι δικαίως δύνασθε νὰ αἰτιάσθε τὴν δικαιοσύνην.

— Ἀθῳς ! ἀληθῶς ; ἀνεφώνησε συγκινημένος, καίτοι ὁ δυστηνος δὲν ἐγνώριζεν ἀκόμη διατί κατηγορεῖτο.

Εἶχεν ἀκούσει παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ ὀλίγα τινά, ἀλλὰ πῶς καὶ πόθεν ἤγνοι.

— Ναί, καὶ ἰδοὺ τὸ τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἔλαβον :

«Βουκάρ, ὑπάλληλος τραπέζης Τουταῖν συνελήφθη εἰς Μασσαλίαν ἕνεκα ταραχῆς τινος, ἥτις ἔλαβε χώραν εἰς τινὰ δύσφημον οἰκίαν, καὶ εὐρέθησαν ἐπ' αὐτοῦ 800 χιλιάδες φράγκων.»

— Καὶ εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος, εἶπεν ὁ κύριος Τουταῖν, ὅστις σὰς κατήγγειλε... καὶ μὰς ἔγραφεν ὅτι ἀνεχώρησε διὰ Βρυξέλλας ἀκολουθῶν τὰ ἔχνη σας... Σὰς τὸ ὑπόδειγμα τῶν ταμιῶν.

— Καὶ τῶν συζύγων, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑμμα, ἥτις εἰδοποιηθεῖσα εἰσῆρχετο τὴν στιγμήν ἐκείνην. "Α ! ἀγαπητέ μου Ροβέρτε, θὰ μὲ συγχωρήσῃς.

Ὁ Ροβέρτος, ὅστις ἐκείνην τὴν στιγμήν ἦτο ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐκ τῆς χαρᾶς, ἠσθάνθη τὴν σύζυγόν του εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὴν ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων.

— Τίποτε, εἶπεν ὡς ἐν ἐπιλόγῳ, μία μονομαχία, ἥτις μοῦ ἐκόστισε πολὺ ἀκριβᾶ.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ἀνακριτήν :

— Λέγουν, κύριε, ὅτι ἡ δικαιοσύνη εἶνε χολή, ὅχι ὁμῶς ἀπὸ Παρισίους εἰς Βρυξέλλας, αὕτη τρέχει περισσότερον ἀπὸ σιδηρόδρομον.

Ἐν Αἰγίνῃ.

Ι. Ν. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

— Ἐν τούτοις ἄς τὸ ὑποθέσωμεν.

— Σὰν θέλετε τὸ λέγω γιὰ τὸ χατῆρί σας.

— Καὶ ὅτι περνᾷ ἀπ' ἐκεῖ ἕνας, ὅστις σὲ λατρεύει.

— Νὰ μὲ λατρεύῃ καὶ νὰ θέλῃ νὰ μὲ πάρῃ ; γιὰ νὰ τὰ λέμε σωστά.

— Ἐ ! τί θὰ κανε αὐτός ;

— Γιὰ πῆς μου τί θὰ κανε ;

— Θὰ περτε μέσα νὰ σὲ ψαρέψῃ, γιατί δὲν θὰ θελε νὰ σὲ χάσῃ.

— Μὰ ὁ ἀφέντης δὲν τὴν ἀγάπαγε αὐτή, κύρ Θωμᾶ, ἀφοῦ δὲν τὴν ἐγνώριζε !

— Τὴν ἀγάπαγε !

Ἡ Βαρβάρα ἐρυθρίασεν, ἔπειτα ὠχρίασε διὰ μιᾶς καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς ἐστίας.

— Τί σ' ἐπίασε ; τὴν ἠρώτησεν ὁ ναύτης.

— Τίπατε.

— Ὑεῦδεσαι, εἶπεν ὁ Θωμᾶς, καὶ τί ἐπαθες.

— "Ω ! τίποτε ! μοῦ ἦλθε λίγη ζάλη ! κύτταξε ἐκεῖ !

Καὶ ἐμακρύνθη ταχέως πειρωμένη νὰ γελάσῃ.

— Ἀργήσα νὰ ἐτοιμάσω τὸ τραπέζι μου, εἶπε.

Καὶ ἤρχισε νὰ ἀνακινή τὰς παροφίδας καὶ τὰς φιάλας θορυβωδῶς, παρὰ τὴν συνήθειάν της.

— Αὐτὰ τὰ κορίτσα, ἐσκέφθη ὁ Θωμᾶς, δὲν ἤξεύρει κανεὶς τί κρύπτουν ὑπὸ τὸν στηθόδεσμόν των.

Ταῦτοχρόνως ὁ Ἰωάννης ἔλεγε μεγαλοφώνως πρὸς τὴν μητέρα του, ἐπίτηδες ὅπως ἀκουσθῇ παρὰ τῶν ἀδελφῶν του :

— Καὶ θὰ μοῦ δώσῃς τὴν ἄδειαν νὰ τὴν νυμφευθῶ ;

— Ἀφοῦ τὸ θέλῃς !

— Θὰ ἰδῇς πόσον εἶναι ὠραία !

Ἡ γραῖα ἔσεισε τὴν λευκὴν κεφαλὴν της.

— Ἡ τιμὴ ἀξίζει περισσότερον, Γιάννη μου, εἶπε πιστεύω ὁμῶς ὅτι καὶ αὕτη ἐπίσης θὰ ἦναι τιμία. Ἐγὼ δὲν ἤμην ὠραία, καὶ ὁμῶς ἐξῆσamen εὐτυχῆς μὲ τὸν πατέρα σου τοῦτο σὺ μπορεῖς νὰ τὸ κρίνῃς καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ὡς πρὸς ἐμέ, ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ ἦτο ἀπὸ ἄλλην οἰκογένειαν καὶ μάλιστα ἀπὸ οἰκογένειαν, ἡ ὁποία νὰ ἔχῃ τὰ δικὰ μας συστήματα.

— Σὲ παρακαλῶ, μητέρα μου.

— Ἀπὸ κακο δένδρου, παιδί μου, δὲν γίνονται καλοὶ καρποί ! τὸ ἐσκέφθης αὐτό ;

— Τὰ ἐστάθμισα ὅλα, μητέρα μου, καὶ σοῦ ζητῶ τὴν συγκατάθεσίν σου.

Μὲ ἀξιοπρέπειαν τότε, ἀπλῆν, ἀλλὰ συγκινητικὴν, ἡ μήτηρ ἠγέρθη.

Ἦτο γραῖα λευκόθριξ, φέρουσα μέλαν περιλαίμιον ἐπὶ ἐσθῆτος τοῦ αὐτοῦ χρώματος.

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου αὐτῆς ἔφερε πάντοτε ἐσθῆτας πενθίμους.

Τὸ πρόσωπόν αὐτῆς νύλακωμένον ὑπὸ βαθίων ρυτίδων ἐπρόδιδε μεγίστην καταβολὴν, καὶ μόνοι οἱ ὀφθαλμοὶ διετήρουν ἄκραν ζωηρότητα.

Περίεβαλε διὰ τῶν βραχιόνων της τὸν τράχηλον τοῦ υἱοῦ της καὶ τὸν ἐκράτησε στιγμὰς τινὰς ἐπὶ τοῦ στήθους της.

— Ἰωάννη, εἶπε, σὲ ἀγαπῶ πολὺ καὶ τοὺς τρεῖς, σὲ ἴσως περισσότερον τῶν ἄλλων, διότι ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός σου δὲν

ἔφυγες ἀπὸ κοντὰ μου καὶ διότι εἶσαι καὶ ὁ πρωτότοκός μου. Εἶσαι τίμιος, υἱέ μου, ἡ-θελα νὰ πάρῃς γυναῖκα ἐντίμον. Εἶσαι γενναῖος καὶ ἀκέραιος, εὐχομαι ἡ γυναῖκά σου νὰ σοῦ μοιάζῃ. Ὑπάγε, παιδί μου, καὶ φέρε τὴν σύζυγον, τὴν ὁποίαν ἐδιάλεξες ; ἐγὼ θὰ τὴν ἀγαπήσω, ὅπως ἀγαπῶ καὶ σένα.

— Εὐχαριστῶ, μητέρα μου.

Ἡ μικρὰ Βαρβάρα ἐξῆλθε προφασιζομένη ὅτι ἔχει ἐργασίαν, ἀλλὰ ἀποσυρθεῖσα εἰς γωνίαν τινὰ τῆς αὐλῆς ἀπέμαξε τὰ δάκρυά της διὰ τῆς ἄκρας τῆς ἐμπροσθέλας της.

Εἶχεν ὀνειροπολήσει τί ὅπερ εἰς οὐδένα εἶχε ποτὲ ἐμπιστευθῇ.

Γνωρίζομεν ἤδη πῶς ὁ γάμος ἐξετελέσθη.

"Οτε τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου ἡ Μαρία-Εὐαγγελία εἰσῆλθε κατὰ πρότον εἰς τὸν οἶκόν της, ἡ κυρία λα Βιλλωδαὶ τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τῇ εἶπεν :

— Εἶσαι ἐδῶ ἐν τῷ οἴκῳ σου ; σὺ θὰ διατάτῃς ; οὐδέποτε ἐχωρίσθημεν καὶ πάντες ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ θὰ σ' ἀγαπῶσιν.

Ἡ Μαρία συνεκινήθη πρὸς στιγμήν, ἀλλ' ὅτε διῆλθε τοὺς μακροὺς καὶ ψυχροὺς ἐκείνους διαδρόμους φωτιζομένους ἀμυδρῶς ἐκ μιᾶς λυχνίας, ἣν ἡ μικρὰ Βαρβάρα ἐκράτει ἀκολουθοῦσα αὐτοὺς, καὶ ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα της, ὅπου τὸ ζωηρόν πυρ τῆς ἐστίας ἐφώτιζε παραδόξως τὴν μετρίαν ἐπίπλωσίν του, ἐπίπλωσιν ἐμπόρου, ἀποσυρθέντος τῶν ἐργασιῶν, καὶ εὐρέθη ἐν μέσῳ τῆς ἀπερίττου ἐκείνης μετριότητος, παρέβαλε ταύτην πρὸς τὸν πλοῦτον, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου διῆλθε τὴν παιδικὴν ἡλικίαν της, καὶ χεὶρ ψυχρὰ συνέσφιξε τὴν καρδίαν της καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ.

— Τί ἔχεις ; τὴν ἠρώτησεν ὁ σύζυγός της ριπτόμενος εἰς τοὺς πόδας της.

Ἐνθυμήθη τότε διάσημόν τινα φράσιν καὶ χωρὶς ἴσως νὰ τὸ σκεφθῇ εἶπε :

— Κρῶνω.

Ὁλίγας ἡμέρας ὑπερον ὁ Θωμᾶς ἀνεχώρησε διὰ τὴν Γουαδελούπαν, ὁ γραμματεὺς τοῦ πρίγκηπος ἀπεσύρθη μετ' αὐτοῦ εἰς Παρισίους καὶ δὲν ἔμεινεν οὕτω ἐν Ρόχῃ εἰμὴ μία περιπλεόν γυνή, ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ὠραία πάντοτε, ἀλλὰ σεβαρὰ καὶ ὀνειροπόλος ὡς φθινοπωρινὴ νυξ.

ΙΔ

Ὁ ἀγροκόμος ἐπειγόμενος ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ ἐνεργητικοῦ βίου, ἥτις δὲν τῷ ἐσυγχώρει νὰ ἀναπαυθῇ, ἀνέλαβε τὸν συνήθη αὐτοῦ βίον.

Ἀπὸ τῆς πρωίας ἐκ τοῦ δωματίου της ἐνθα ἐφαίνετο κοιμωμένη ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἥκουε τὸ χρεμάτισμα τοῦ ἐργατικοῦ σιδηροχρόου ἵππου, ὅστις ἀνέμενε τὸν κύριόν του, ἔπειτα τὸν θόρυβον τῶν ἀλύσεων καὶ τὸ γαύγισμα τῶν κυνῶν, οἵτινες ὀρθούμενοι ἐθώπευον τὴν κεφαλὴν τοῦ ἵππου καὶ ἐμαρτύρουν παντοιοτρόπως τὴν χαρὰν των συνοδευόντες τὸν κύριόν των εἰς τὴν ἐργασίαν του, ἐκείνη τότε ἀνέπνεεν ἀνετώτερον.

Ἦτο ἐλευθέρα.

Ἐρριπτε περὶ αὐτὴν βλέμμα περιφρονήσεως εἰς τὰς μετρίας τοιχογραφίας, ἃς ἐν τούτοις ὁ

συζυγός της εξετίμα ως τὸν μέγιστον ὄρον τῆς πολυτελείας, ὅστις ἡδύνατο νὰ ἐπιτραπῇ εἰς ἓνα λὰ Βιλλωδαί, πολυτελείας ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ἐκείνη ἐφαίνετο ὡς ἡγεμονίας ἀποπλανηθεῖσα, μὲ τοὺς μακροὺς ἐκ μαύρου μεταξωτοῦ κοιτωνίτας της, τοὺς διὰ πολυτίμων τριχάπτων ἐστολισμένους, μόνον λείπων τῆς ἀρχαίας εὐπορίας της.

Ὁ βίος αὐτῆς δὲν ἦτο βεβαίως λαμπρός, ἦτον ὁμως ἡσυχος καὶ ἀπηλλαγμένος πάσης μερίμνης.

Παρέβαλλε τὴν Ρόχην δ' Ἐκτὸ μὲ τοὺς λιμένας τῆς Ἀθῆνης, ὅπου τὰ πλοῖα καταφεύγουσιν, ἵνα προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τοὺς κλειδῶνας τῆς θαλάσσης.

Καὶ αὕτῃ ἐπίσης εἶχεν ὑποστῇ θυέλλας καὶ ἡ σωτηρία καὶ ἀνάπαυσις, ἣν εὕρισκεν εἰς τὸ καταφύγιον ἐκεῖνο, ὧφειλε νὰ τῇ τὸ καθιστᾶ προσφιλές.

Ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην ἀναπαύσεως, μετὰ τὰς ἀγωνίας, ἃς δὲν ἔπαυεν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ ἐνθυμῆται.

Ἐρύλαττε θρησκευτικῶς τὰς δύο γραμμάς, τὰς ὑπὸ τοῦ πατρός της χαραχθεῖσας πρὸ τοῦ θανάτου του καὶ μόλις ἔμενε μόνη τὰς ἀνεγίνωσκε πάντοτε, μετὰ προσοχῆς.

Δὲν ἐγνώριζε τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ, ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν τελευταίαν θέλησιν τῆς Μερσεδῆς, ἀλλ' ἦτο ἀποφασισμένη εἰς ὅλα, ἀρκεῖ νὰ ἐλάμβανε τὴν ἡδονὴν τῆς ἀντεκδικήσεως.

Ν' ἀποθάνῃ ἔπειτα ἢ νὰ ζήσῃ δυστυχῆς, τῇ ἦτο ἀδιάφορον, ἀρκεῖ νὰ κατάρθου τοῦτο.

Καὶ ἐν τούτοις μόνον ἡ θεία, ἥς ἀπελάμβανεν ἅμα ὡς ἐπλησίαζεν εἰς τὰ παράθυρά της, ὧφειλε νὰ καταπραύνη τὴν ὀργὴν τῆς ψυχῆς της.

Ἡ Ρόχη μὲ τὰ γηραιά στακτόχροα τοῖχά της, μὲ τὰ παράθυρα αὐτῆς τὰ ἔχοντα ἐν τῷ μεταξὺ στύλους, μὲ τὰ περιθώρια αὐτῶν τὰ σχηματίζοντα κατὰ σειρὰν ἐπάλλξεις, τοὺς κεκονιαμένους προδρόμους της καὶ τὰς κατεκρημνισμένας αἰθούσας αὐτῆς, τὰς διατηρούσας ποῦ καὶ ποῦ τεμάχια ταπήτων κρεμαμένων ἐπὶ τῶν τοίχων, ὡμοῖαζε πρὸς ἀρχαῖον μοναστήριον καὶ ἐδήλου τὴν ματαιότητά τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλ' ἔξωθεν αὐτῆς, ὁποία βασιλικὴ μεγαλοπρέπεια! Ὅποία ἐξαισία ἡρεμία! Ὅποια δρόσος καὶ ὁποία γαλήνη!

Σειραὶ προκίμωνων δένδρων ὑφούντο ἐκατέρωθεν τῆς οἰκίας, καὶ μακρόθεν ἦδη, ὅτε ἡ ἀνοιξὶς ἐπλησίαζεν, ἐκτεταμέναι πρασιαὶ ἠπλοῦντο ὡς τάπυτες ὑπὸ τοὺς πόδας της, ὅταν ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ.

Ὅταν δὲ ἐγειρομένη ἐκ τοῦ ὕπνου, ἔβλεπε τὸν παράδεισον ἐκεῖνον, τὸν ἄγριον, τὸν δασώδη, ὅπου ὁ πλοῦτος τῆς φύσεως προσέθετεν εἰς τῶν ἀνθρώπων τὴν τέχνην, ὅταν ἔβλεπε τοὺς λαγῶους, τὰς δορκάδας καὶ τὰς ἐλάφους πηδῶντα ἐπὶ τῆς χλόης, ἅμα ἐξήρχοντο τῶν δένδροκορμείων, ὅπως δώσωσι ζωὴν εἰς τὴν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της ἔρημον, εἰς τὴν ὁ βίος της προορίζεται νὰ διαρροῇ ἐν ἀφανείᾳ, μόνη ἀπέναντι τοῦ ὀρίζοντος ἐκεῖνου, ὃν περιέκλειεν ἡ θάλασσα, ἥρχιζε νὰ κλαίῃ ἄνευ ἀφορμῆς, ὡς τὸν ἐξώριστον εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς μεμακρυσμένης αὐτοῦ πατρίδος.

Ἐπεθύμει νὰ μένῃ μόνη πάντοτε.

Ἀλλὰ ταχέως ἀπεσπᾶτο ἀπὸ τοὺς ρεμβασμούς της.

Ὁ ἀγροκόμος, ἀφοῦ ἐπέρανε τὴν ἐπίβλεψίν του, ἐπέστρεφεν ἐν τῷ οἴκῳ.

Ἡρχίζον τότε ἐκ νέου οἱ θόρυβοι τῶν σιδηρῶν ἐργαλείων, αἱ ὕλακαὶ τῶν κυνῶν καὶ τῶν σανδαλίων, τῶν ἱπποκόμων οἱ κρότοι.

Ἐπειτα ἤκουετο ἡ φωνὴ τοῦ λὰ Βιλλωδαὶ ἐπιπλήττοντος τοὺς ὑπηρετάς καὶ τοὺς φύλακας διὰ τὴν ἀμέλειάν των, ἢ διώκοντα τοὺς ἐπαίτας, ὧν ἐβριθεν ἡ Ρόχη καὶ οἵτινες οὐδέποτε ἀπῆρχοντο μὲ τὰς χεῖρας κενὰς.

Ὁ λὰ Βιλλωδαὶ ἦτο, ὡς οἱ πολλοὶ τῶν ἀγροδικαίων, φιλόανθρωπος καὶ ὀργίλος.

Καὶ τέλος, ἀφοῦ ἐπεθεώρει τὰ βουστάσια, τὰς ἀποθήκας, τοὺς οἰνῶνας καὶ ἐφίλευε γρόνθους τινὰς σὺν ταῖς διαταγαῖς αὐτοῦ, ἤκουεν αὕτῃ ἐπὶ τῶν διαδρόμων τῶν ἐχόντων τὸ ἔδαφος ἐστρωμένον διὰ τετραγῶνων ἐρυθρῶν ὀπτοπλίνθων, τὸν θόρυβον βαρέων ὑποδημάτων, ὅστις ἐπλησίαζεν.

Ἦνόνει ὅτι ἦτο τὸ βῆμα τοῦ συζύγου της ἐπανερχομένου.

Τοῦ συζύγου της!

Πότε θὰ ἐλάμβανε τέλος ἡ δουλεία εἰς ἣν ὑπέκυψεν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ταχέως θὰ ἀπηλλάσσετο αὐτῆς, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ ὁδὸς ἣν ὧφειλε ν' ἀκολουθήσῃ;

Ὡ! ἂν δὲν ἐτυφλοῦτο τόσον ἐκεῖνος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος!

Ἀλλ' ἦτο τόσον ὠραία ὑπὸ τὸ μέλαν ἐνδυμὰ της, τόσον φιλάρεσκος πρὸς αὐτόν, πρὸς αὐτὸν μόνον, ὅταν ἔμενον μόνοι. Οἱ μεγάλοι καὶ φλογεροὶ ὀφθαλμοὶ της τὸν ἠτένιζον τόσον ἡδέως, ὥστε ἐκεῖνος, ἐν τῇ παραφορᾷ του, δὲν ἐσκέπτετο ὅτι ἡ γυνὴ αὕτῃ ἡ πλασθεῖσα τόσον τελεία διὰ τὸν ἔρωτα, παρεδίδοτο εἰς αὐτόν, ὡς πολιορκηθὲν φρούριον, παραδοθὲν παρὰ τὴν θέλησίν του εἰς τὸν νικητὴν αὐτοῦ, ὃν ἐμίσει, διότι δὲν τὸν ἐξέλεξε μὲ τὴν πλήρη θέλησιν αὐτῆς.

Ἰστατο ἐνώπιόν του ταπεινὴ καὶ ὑποταγμένη, καὶ ἐκεῖνος θεώρει αὐτὴν εὐδαίμονα καὶ ἐπίστευεν ὅτι ἡ εὐτυχία των ἐμελλε νὰ διαρκέσῃ αἰωνίως.

Ἐν τούτοις ὁ Ἰωάννης λὰ Βιλλωδαὶ εἶχε τοῦλάχιστον τὸ πλεονέκτημα τοῦ ὅτι δὲν ἦτο βάνανος.

Τῇ τῷ εἶχεν ἀποδείξει θέτων εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν του ὑπὲρ αὐτῆς.

Καὶ τὸ ἀπεδείκνυν ἐκάστοτε διὰ τῶν λεπτῶν περιποιήσεών του.

Ἦτο τόσῳ καλός, τόσῳ δειλὸς ὅταν εὕρισκετο πλησίον της, ἐπιπτε πρὸ τῶν ποδῶν της μὲ τόσῃ θερμότητά ὡς ἤθελε γονυπέτησιν πρὸ τῆς Παρθένου, καὶ τῇ ἐζήτηε τόσῳ δειλῶς συγγνώμην, διότι τὴν ἠγάπησεν, ὥστε ἐνίοτε ὠργίζετο καθ' ἑαυτῆς διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀδιαφορίαν της.

Ὁ ἰσχυρὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ καθίστατο τόσον δειλὸς πρὸ τοῦ εἰδώλου τῆς καρδίας του!

Καὶ τέλος πάντων, τῷ ὧφειλε τὴν ζωὴν. Χωρὶς αὐτὸν ἡ καλλονὴ ἐκείνη, δι' ἣν ὑπερῆφανεύετο ὁσάκις ἔβλεπεν ἑαυτὴν ἐντὸς κατόπτρου σχεδὸν γυμνὴν, μὲ τὸ στῆθος ἐκφεύγον ἐκ τοῦ ἐκ βατίστης ὑποκαμίσου της,

μὲ τοὺς βαρεῖς πλοκάμους ἐρριμμένους ἐπὶ τῶν ἀλαθαστρίνων της ὤμων, ἡ καλλονὴ αὕτη λέγομεν, δι' ἣν ὑπερῆφανεύετο, εἰς ἣν μόνον ἠλπίζε καὶ ἥτις ἦτο ἡ δύναμις της, δὲν θὰ εἶχεν ἐξαφανισθῇ ἄνευ αὐτοῦ; ἐκεῖνος δὲν τὴν ἔσωσε κινδυνεύσας;

Τὸ ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, ἀλλὰ δὲν ἡδύνατο καὶ νὰ πεισθῇ.

Πολλάκις μάλιστα τῇ ἐχρειάζετο ὑπεράνθρωπος ἰσχύς, ὅπως κρύψῃ τὴν ἀντιπάθειάν της.

Ἀλλ' ἡ τυφλότης τοῦ πάθους ἦτο τόσῳ μεγάλη παρὰ τῷ Ἰωάννῃ λὰ Βιλλωδαί, ὥστε δὲν ἔβλεπε τίποτε. Αὐτὸς ἤξευρεν ὅτι ἡ γυνὴ αὕτῃ τῷ ἀνῆκεν, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ κάτοχος τῆς καλλονῆς της καὶ ἐλαφρὸν μειδιάμα, μία μόνον στιγμή ἐγκαταλείψας, μία κραυγὴ στενοχωρίας, ἣν ἐκεῖνος ἐξελάμβανεν ὡς κραυγὴν ἔρωτος, τὸν μετέφερεν εἰς τοὺς οὐρανούς καὶ τῷ ἦνοιγε παραδείσους.

Ἐὰν ἐγνώριζε καλλίτερον τὰ δόλια ταῦτα πλάσματα, θὰ ἔβλεπε βεβαίως, ὅτι τὰ βλέμματα ἐκεῖνα, ἅτινα τὸν ἐμάγειον δὲν ἦσαν παρὰ στιγμή μόνον μελέτης τῶν φυσικῶν πλεονεκτημάτων της, ὅτι ἡ μελωδικὴ φωνὴ αὐτῆς ἀπῆντα διὰ μονοσυλλάβων εἰς τὰς ἐνθέρμους ἐνδείξεις τῆς ἀγάπης του, ὅτι τὰ νεύματα, ἅτινα τὸν κατέθειλον, προήρχοντο μόνον ἐκ τῆς ἀρμονικῆς κατασκευῆς τῆς τελείας ταύτης κόρης, ἥτις καὶ ἂν ἤθελε δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ κινήθῃ ἄνευ κομψότητος καὶ τελείας χάριτος.

Θὰ ἦνόνει τέλος πάντων, ὅτι ἡ Μαρία Εὐαγγελία ἀφίνετο νὰ ἀγαπᾶται, ὅπως ἀφίνετο νὰ ζῇ.

Ἀλλ' ἐκεῖνος ἦτο μεθυσμένος, τυφλὸς καὶ κωφός.

Μὲ τὸν χρόνον ὁ ἔρως του ἔβαινε ἀυξάνων.

Ἡ Μαρία κατέστη δι' αὐτόν, τὸ πᾶν.

Συρόμενος ὑπὸ μιᾶς μόνης τριχὸς τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, θὰ ἀφίνετο νὰ τὸν σύρῃ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου μὲ τοὺς ὀφθαλμούς κλειστούς.

Ἐὰν ἐκείνη τὸ ἤθελεν, ἡδύνατο νὰ τὸν μεταβάλλῃ, αὐτὸν τὸν ἄξεστον ἀγρότην, εἰς κομψούμενον ἐργολάβον, καὶ ἰθυσίαζεν εὐχαρίστως τὰς συνηθείας καὶ τὰς ἡδονὰς του, εἰς ἐκείνην ἣν ἠγάπας μὲ μοναδικὸν ἔρωτα.

Ἀλλ' ἐκείνη, οὐδόλως ἐσκέπτετο πάντα ταῦτα καὶ μετήρχετο πάσας τὰς γυναικείας πονηρίας της ὅπως ἀποκρύψῃ τὸ μυστικόν της.

Ἐκ τοῦ βίου της ἐγνώριζε, μόνον ὅτι ἡ μήτηρ καὶ ὁ πατὴρ της ἀπέθανον, καὶ ὅτι αὕτῃ ἔμενε μόνη ἐν τῷ κόσμῳ καὶ πτωχὴ, ἀφοῦ διήλθε τὰ πρῶτά της ἔτη ἐν πλούτῳ, εἰς τὰς ἀποικίας.

Ἐκρυσσεν ἐν ἑαυτῇ τὰς ἐπιθυμίας της, αἵτινες τῇ ἤρχοντο κατὰ διαστήματα ὡς ἡ αὔρα τῆς μεσημβρίας, καὶ ἐπροφύλασσετο καλῶς, μήτῃ γνωσθῇ τίς τῶν σκοπῶν αὐτῆς.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΤΟΥΤΟ